

DE AZI VREAU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZ

JURUIŢA LUI DAVID

»Doamne, adu-Ţi aminte de David și de toate necazurile lui! Adu-Ţi aminte cum a jurat el Domnului și cum a făcut următoarea juruință Puternicului lui Iacov: ‚Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Iacov.’« (Psalmul 132,1-5)

»Pe când locuia David în casa lui, a zis proorocului Natan: ‚Iată, eu locuiesc într-o casă de cedru și chivotul legământului Domnului este într-un cort.’ Natan a răspuns lui David: ‚Fă tot ce-ți spune inima, căci Dumnezeu este cu tine.’« (1 Cronici 17,1-2)

JURĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU

»Domnul a jurat lui David adevărul și nu Se va întoarce de la ce a jurat: ‚Voi pune pe scaunul tău de domnie pe fiul tău din trupul tău. Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu și învățăturile Mele, pe care li le voi da, vor șede și fiii lor pe scaunul tău de domnie. Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis: ‚Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit. Îi voi binecuvânta din belșug hrana, voi sătura cu pâine pe săracii lui. Voi îmbrăca în mântuire pe preoții lui și credincioșii lui vor scoate strigăte de bucurie. Acolo voi înălța puterea lui David, voi pregăti o candelă unsului Meu, voi îmbrăca cu rușine pe vrăjmașii lui și peste el va străluci cununa lui.’« (Psalmul 132,11-18)

»În noaptea următoare cuvântul Domnului a vorbit lui Natan: ‚Du-te și spune robului Meu David: Așa vorbește Domnul: ‚Nu tu Îmi vei zidi o casă de locuit. Căci n-am locuit într-o casă din ziua când am scos pe Israel din Egipt și până în ziua de azi; ci am mers din cort în cort și din locaș în locaș.’«

»Am smerit pe toți vrăjmașii tăi. Și îți vestesc că Domnul îți va zidi o casă.«

RUGĂCIUNEA LUI DAVID

»Și împăratul David s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: ‚Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeule și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și atâta este puțin lucru înaintea Ta, Dumnezeule! Tu vorbești și de casa robului Tău pentru vremile viitoare și m-ai privit potrivit cu starea unui om foarte înălțat, Doamne, Dumnezeule! Ce-ar mai putea să-ți spună David, față de slava dată robului Tău? **Tu cunoști pe robul Tău.** Doamne, din pricina robului Tău și după inima Ta ai făcut aceste lucruri mari și i le-ai descoperit. ... Acum, Doamne, cuvântul pe care l-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui să rămână în veac și fă după cuvântul Tău. Să rămână, pentru ca Numele Tău să fie slăvit pe vecie și să se spună: ‚Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, este un Dumnezeu pentru Israel.’ Și casa robului Tău David să fie întărită înaintea Ta! Căci Tu însuși, Dumnezeule, ai descoperit robului Tău **că îți vei zidi o casă.** De aceea a îndrăznit robul Tău să se roage înaintea Ta. Acum, Doamne, Tu ești adevăratul Dumnezeu și Tu ai vestit harul acesta robului Tău. Binecuvântează dar casa robului Tău, ca să rămână pe vecie înaintea Ta! Căci **ce binecuvântezi Tu, Doamne, este binecuvântat pentru veșnicie.**« (1 Cronici 17)

Nu putem citi aceste texte, fără ca ele să facă asupra noastră o adâncă impresie despre bunătatea și condescendența lui Dumnezeu.

El ascultă rugămintea lui David, care vrea să-i zidească o casă, cu toate că El nu locuiește în Temple făcute de mâini omenești. El îi permite să pregătească tot în vederea construirii acestei case, dar pe care, apoi, o va zidi fiul său, Solomon.

Dar aceasta nu este tot: Dumnezeu îi promite lui David să-i ridice o casă. Cine poate înțelege acest lucru? Ce fel de casă va fi aceea? Ferice de tine, David!

Dumnezeu a arătat întotdeauna un interes deosebit pentru Casa Lui. Cine n-ar putea înțelege acest lucru? Dar când Dumnezeu zidește o casă, ori când Dumnezeu recunoaște o casă ca fiind ,a Lui', atunci ea trebuie să corespundă măreției și slavei Sale. În acea casă și la acea casă totul trebuie să fie după gândurile Lui. De aceea a trebuit Moise să facă totul după modelul văzut pe munte, ca o umbră a lucrurilor cerești, adică a sfântului Locaș.

Dumnezeu i-a zis: »Ia seama, să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.« (Evrei 8,5; Exod 25,40) Ar fi bine ca cititorul să citească singur multele texte în care se spune iar și iar acest lucru. Că ni se repetă atât de des acest lucru, vrea să ne arate cât preț pune Dumnezeu pe faptul că atât Casa Lui cât și tot ce ține de ea, trebuie să fie după gândurile Lui.

Așa este cu Templul lui Dumnezeu, care se zidește acum: planul este Scriptura. Temelia este pusă. O altă temelie nu poate pune nimeni, decât cea care este deja pusă și care este Isus Hristos. (1 Corinteni 3,11) Este un fapt deosebit: cu zidirea Casei lui Dumnezeu este și azi ca și pe vremea proorocului Hagai.

PROOROCUL HAGAI

Un mare avantaj în cercetarea Cuvântului adevărului și un ajutor în creșterea în cunoștința adevărului este citirea la rând a cărților legate între ele.

Cine vrea să-l înțeleagă pe proorocul Hagai, nu trebuie să se mărginească a-l citi numai pe el, ci trebuie să fi citit înainte, cel puțin sfârșitul cărții 2 Cronici, apoi: Ezra, Neemia, Zaharia și Maleahi. Aceste cărți sunt legate între ele.

La sfârșitul cărții 2 Cronici și în cartea Ezra ni se arată cum Dumnezeu trezește duhul împăratului persan Cir, ca să zidească la Ierusalim o casă Domnului, Dumnezeului lui Israel. (Ezra 1) Împăratul n-a poruncit doar ca anumiți oameni să zidească această casă, ci a făcut o vestire în toată împărăția Lui: »Cine dintre voi este **din poporul Lui**? Dumnezeul Lui să fie cu el și **să se suie la Ierusalim**, în Iuda și să **zidească** acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel. El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, care este la Ierusalim!« (Ezra 1,4)

Împăratul Cir a dat înapoi uneltele Casei Domnului, pe care le luase Nebucadnețar din Ierusalim și le pusese în casa dumnezeului său. Cir, împăratul perșilor le-a scos prin Mitredat, vistiernicul, care le-a dat lui Șeșbațar (Zorobabel), voievodul lui Iuda. (Ezra 1,7-8)

42360 de israeliți cu

7337 de robi și roabe și

200 de cântăreți și cântărețe.

Aceasta a fost mulțimea care s-a suit la Ierusalim pentru a zidi Casa lui Dumnezeu. Au fost numărați chiar și caii, catârii, cămilele și măgarii. (Ezra 2,64-67)

Primul lucru care trebuia făcut, era să **se ridice altarul la locul lui** și să aducă pe el arderi de tot lui Dumnezeu, jertfele de seară și de dimineață. Altarul este o imagine a lui Hristos și orice zidire trebuie și azi să înceapă cu El, pregătindu-I Lui locul cuvenit. El singur trebuie să fie punctul central al străngerilor noastre. Acesta este locul Lui. Și apoi au prăznuit sărbătoarea corturilor, după cum fusese scris.

Apoi au fost puse temeliile Templului, cu mare fast. Tot poporul a scos un mare strigăt de bucurie spre lauda lui Dumnezeu, pentru că puneau temeliile Casei lui Dumnezeu. Dar mulți dintre preoți, leviți și capii de familie mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare când se puneau sub ochii lor temeliile Casei Domnului; dar mulți alții scoteau strigăte de bucurie.

»Așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie, de glasul plânsetelor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe.« (Ezra 3)

Dar și vrăjmașii acționau și au vrut să ajute la zidit. Ceea ce israeliții, bineînțeles, nu au permis. Atunci au încercat să-i rețină pe israeliți din lucru, făcând să li se moaie mâinile, ceea ce a avut drept consecință oprirea zidirii Casei lui Dumnezeu. Ea a rămas așa până în al doilea an al domniei împăratului persan Darius. (Ezra 4,24)

Acesta este anul în care Cuvântul Domnului a vorbit prin proorocul Hagai către Zorobabel, fiul lui Sealtiel, dregătorul lui Iuda și către Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot. (Hagai 1) Aceasta este legătura cărții Ezra cu cea a proorocului Hagai.

Domnul nu S-a adresat direct poporului, ci reprezentanților lui, personalităților răspunzătoare, dregătorului sau voievodului ca reprezentant al drepturilor lui Dumnezeu și marelui preot ca mijlocitor între Dumnezeu și popor sau ca mijlocitor al nevoilor poporului.

Israelii care s-au întors acasă sub conducerea lui Ezra, păreau că se simt foarte bine în Ierusalim. Era probabil timpul sau așa se credea, că ar fi fost timpul să locuiască în casele proprii, căptușite cu tavan, în timp ce Casa lui Dumnezeu zăcea pustiită.

Este de înțeles așa ceva, ca un lucru care a început cu mare bucurie, cu strigăte de bucurie, cu chiote de bucurie și plânsete, să sfârșească atât de lamentabil? Dacă Dumnezeu nu S-ar fi gândit la Casa Lui, israeliții nu s-ar fi gândit niciodată s-o construiască iar și ar fi rămas în ruină.

Este atunci de mirare când citim că se semăna mult și se recolta puțin; mâncau și nu se săturau; beau și nu-și potoleau setea; se îmbrăcau și nu le era cald, iar lucrătorul primea o plată pentru o pungă spartă.

Era trist, dar exista o cauză pentru care se întâmplau aceste lucruri. Dumnezeu își iubea poporul și ar fi dorit mult să-l binecuvânteze, dar la o astfel de indiferență față de Casa Lui, îi era total imposibil.

De aceea a poruncit poporului: »Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit.« Aceasta era cauza stării de necesitate de mai sus. Casa Domnului fusese neglijată și nu fusese zidită, în timp ce Dumnezeu era interesat ca ea să fie rezidită.

»**Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!**« Israelii să se gândească bine. De ce le mergeau toate pe dos? S-au așteptat la mult și iată că era puțin; l-au adus acasă și Dumnezeu l-a suflat. De ce? Dumnezeu pune întrebarea și tot El răspunde la ea: »Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi umblă pentru casa lui.« (Hagai 1,9) Dumnezeu cunoaște înclinația poporului, îi cunoaște gândurile. Acest popor zice: ‚n-a venit timpul ca să fie zidită Casa lui Dumnezeu.‘ De ce nu venise timpul? Nu ni se spune direct, dar cunoaștem împrejurările în care a fost zidită și știm de ce construcția a fost oprită până în al doilea an al domniei lui Darius. Au fost vrăjmașii care au speriat poporul și l-au reținut de la zidire. Ah, sărmanul popor! Ei priveau la împrejurări în loc să privească la Dumnezeu lor.

Dumnezeu S-a adresat poporului: »Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?«

Timpurile nu păreau a fi așa de nesigure, iar împotrivirea vrăjmașilor nu părea să fie așa de mare, încât să fie nevoiți să oprească zidirea. Ei erau mulțumiți cu binecuvântările pe care le dăduse Dumnezeu poporului prin întoarcerea acasă, dar le lipsea cel mai neînsemnat interes pentru Persoana Aceluia prin care erau binecuvântați așa de mult și pentru Casa Lui.

Primele consecințe ale unui comportament atât de regretabil nu puteau să întârzie și este impresionant să vedem cu câtă dragoste se ostenește Dumnezeu pentru sărmanul Său popor pământesc, să-l readucă pe calea cea bună. Prin binecuvântările Lui bogate n-a reușit, așa că a trebuit să apeleze la alte mijloace; dar nici acestea nu și-au atins scopul. O, îndelungă răbdare a lui Dumnezeu! În ciuda tuturor lucrurilor, nu i-a abandonat. El îi face atenți la primele consecințe ale comportamentului lor. El S-a străduit să deschidă ochii poporului. Pentru a nimici un lucru rău, trebuie să-i căutăm cauzele. Cum este posibil să stăpânească astfel de stări într-o țară în care cândva curgea lapte și miere? A fost posibil din cauza necredincioșiei populației sale.

Dacă și în acest caz cineva mai putea avea îndoieli asupra motivului stării lor triste, a marii sărăcii, acela nu putea fi ajutat. Domnul Însuși a vorbit prin gura proorocului Său. Ferice de toți care se lasă îndrumați de Cuvântul adevărului! Ei vor asculta.

»Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot și toată rămășița poporului au ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului lor și de cuvintele proorocului Hagai, fiindcă Domnul, Dumnezeul lor le trimisese. Și poporul s-a temut de Domnul. Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului după porunca Domnului: ‚Eu sunt cu voi’, zice Domnul.« (Hagai 1,12-13)

Prețioasă consecință a ascultării! »**Eu sunt cu voi!**« Așa va fi mereu. Frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Dacă Domnul este cu noi, cine va fi împotriva noastră? Nici un vrăjmaș nu va avea putere asupra noastră, nimeni nu ne va putea face vreun rău, nimeni nu va putea împiedica lucrarea Domnului. El va face totul, iar noi putem fi zilieri.

»Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda și duhul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit și s-au pus pe lucru la Casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor.«

Ce minunat se mișcă totul când Dumnezeu Își însuflețește lucrarea! Când El trezește duhul, este un timp mareț. Atunci nu doar lucrarea Domnului propășește, ci totul este fericit și mulțumit, toți care pun mâna să muncească sunt binecuvântați.

Când vânturile Domnului bat
Dinspre tronul veșnic și slăvit,
Când țările în lung și lat străbat,
Atunci este un timp fericit.

Când cetele de bieți păcătoși
Sunt de focul veșnic izbăviți
Atunci copiii Domnului voioși
Chiuie nespuse de fericiți.

Se pare că i-a cuprins pe toți o râvnă de a termina lucrările, la ceea ce nu s-a așteptat nimeni. Clădirea a crescut văzând cu ochii.

În anul al doilea al domniei împăratului Darius, în prima zi a lunii a șasea, Cuvântul Domnului a vorbit proorocului Hagai.

În a douăzeci și patra zi a lunii a șasea, israeliții au venit și au lucrat la Casa Domnului oștirilor. În ziua a douăzeci și una a lunii a șaptea a venit o nouă solie de la Dumnezeu, care trebuia să-i îmbărbăteze pe lucrători ca să fie tari și să lucreze. În ziua a douăzeci și patra a lunii a nouă a venit un cuvânt minunat de la Dumnezeu, în încheierea căruia se spune: »**Din ziua aceasta Îmi voi da binecuvântarea Mea.**« (versetul 19)

Dar în aceeași zi a mai venit o a doua veste; era o veste de o importanță atât de mare, încât oricine o auzea, trebuia să-i țiuie urechile: »Voi clătina cerurile și pământul; voi răsturna scaunul de domnie al împăraților, voi nimici puterea împăraților neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele; caii și călăreții lor vor fi trântiți la pământ și unul va pieri ucis de sabia altuia.«

Dar sfârșitul acestei prorocii trebuie să fie nespuse de prețios pentru cel căruia i se adresează și nu vom greși dacă vom spune că el se referă la Domnul: »În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabele, fiul lui Șealtiel, robul Meu, - zice Domnul, - te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor.« (Hagai 2,20-23)

Zorobabel, la auzul acestei prorocii, s-o fi gândit oare la Cântarea Cântărilor 8,6? »O, pune-mă pe inima ta ca o pecete, ca o pecete pe brațul tău!«

Ceea ce ne interesează în mod deosebit la studiul proorocului Hagai este că Templul a fost, într-adevăr construit, ceea ce citim în cartea Ezra: »Casa a fost terminată în ziua a treia a lunii Adar (luna a douăsprezecea), în anul al șaselea al domniei împăratului Darius.«

Pentru că mulți dintre iubii cititori nu cunosc Templul, vrem să arătăm câteva lucruri. Numai cunoașterea adevăratei Case a lui Dumnezeu ne poate elibera de orice noțiuni greșite și de toate în mod eronat așa-numite ,case ale lui Dumnezeu’.

Să fie clar pentru toți, ce nespus de importantă este această cunoaștere și fiecare care are această cunoaștere, să se rupă pentru totdeauna de lucrurile neveritabile și să se alăture adevărului. Nu are nici un rost să închidem ochii, căci timpul în care trăim este prea serios și Dumnezeu vorbește azi o limbă explicită, pe care ar trebui s-o înțeleagă toți copiii lui Dumnezeu. Mărturia noastră nu constă atât de mult în cuvintele pe care le spunem oamenilor, cât în ceea ce văd ei la noi, în umblarea și în atitudinea noastră.

Vrăjmașul are nevoie de predicatori din aceia care vorbesc mult despre credință, iar la prima ocazie care li se ivește dau greș. Lui îi convine să criticăm biserica, în cazul în care doar botezăm copiii și-i ducem la confirmare și ținem toate ,sărbătorile bisericii’.

Tot așa putem să judecăm sau chiar să condamnăm munca sau slujba cuiva, fără să punem mâna. N-are nici un rost. Prin aceasta nu se zidește Casa Domnului. În felul acesta nu ajutăm oamenii, iar din aceasta n-avem nicio binecuvântare.

Dar este neapărat necesar să ne fie limpede, ce anume este, de fapt, astăzi Casa lui Dumnezeu sau Templul nostru. El să ne intereseze, la el să ajutăm să zidim și de aici decurge binecuvântarea. Pe acest lucru pune Dumnezeu preț în mod deosebit. Acest lucru îl putem învăța de la David.